

— והושבת בחורה על הכרך —
בין הרגליים

של דבר נאלץ יפהיהמבט, מחוסריברירה, להפוך לאגדה, לאורו הגדול של „אף אחד“ המחייך בהנאה מאוזן לאוזן. והנאתו של זה היא הנאתו של כל הגברות, כיוון ש„אף אחד“ הוא בעל העיניים הכחולות והשיניים הבהקות — טרנס היל.

מערבון רציני ופארודיה בעת-ובעונה אחת, השואל את רעיונותיו ממקורות שונים ומשונים כמו האקדח של הנרי קינג, ומטפל במלוא הרצינות בגורלו של אקדחן שאין מניחים לו לצאת לגימלאות, או מאי.בי. קלאצ'ר (אנצו בארבוני), אביו של טרינטי, שהעביר לכאן את כל התענועים האקרובטיים של טרנס היל.

שמי הוא אף אחד אמור להיות, לדעת ליאונה, המערבון שיביא את הקץ על כל המערבונים. לשם כך אפילו נטל דמויות ההולמות את הרעיון.

הנרי פונדה, גיבורם הרציני של מערי בונים אירספור (ביניהם אפילו אחד בשם כוכב הבדיל, על אקדחן שעיף ממקצועו), ומולו, טרנס היל, גיבורם המקומי של מערבונים חדשים שבהם אינו מנסה אפילו להעמיד פנים שהוא מת, והכל נעשה בצחוק.

אם זה אכן יהיה סופם של המערבונים, עדיין לא ברור. אבל מה שמתקבל ביותר על הדעת הוא שליאונה, אחרי סרט זה, ישתחרר סוף-סוף מסיטת המערב-הפרוע שרדפו אותו ויעבור, כפי שהבטיח כבר לפני זמן רב, לטפל בגנגסטרים של שיקאגו, ואז יצוצו עוקצנים במיליונים.

תדריך

תל-אביב

*** אמאקורד (זכרונות), בן יהודה, איטליה: חג קולנועי מרהיב כמו שרק אחד-יחיד יודע לערוך, פליני. הוא זוכר את רימני, מקוס-הולדתו, בצלילים, צבעים ודמויות מרשימים שרק חושי דימיונו המדהים מסוגלים להפיח בהם חיים שכאלה.

*** העוקץ (אלנבי, ארצות הברית): מצחיקון גנגסטרי על רקע שיקאגו של שנות השלושים, עם שלושה אלופי מישחק קולנועי: רוברט דרפורד, פול גיומן ורוברט שאו. עליו ופוטוגני.

ירושלים

*** סרפיקו (אורנע, ארצות-הברית): שוטר משוגע-לדבר מסרב לקבל דמי-שתיקה, הופך את המישרה הנזירורקית על פיה וכמעט מצליח לאבד את חייו. מישחק מעולה של אל פאצינו.

חיפה

*** צ'רלי וואריק (עממי, אר-צות-הברית): אחרון העצמאים, לשעבר מרסס"שדות וחיוס שודד קטן בעל מוח גדול, בפעולה נועזת נגד המאפייה והמיש-טה גמייח. מישחק, צילום ועריכה מזהירים.

במאי ליאונה מרגים גידוח לטרינטי —
האקדח תקוע —

מקום על אונייה היוצאת לאירופה, שם יבלה את שארית ימיו בריבירה, אלא שבדרכו נקלע לו אחד ששמו „אף-אחד“, מעריץ גדול של בורגארד, שמתוך הערצה אליו אינו יכול להרשות לו לפרוש מן הבמה בטרם הפך לאגדה של ממש. המערבון הסופי כהחלט. בסופו

הרי אינו יכול למות כבר בתחילת הסרט. הנבל מניח את התער על גרירתו של יפה-המבט, ומגלה אותו בהירות רבה. מדוע? פשוט, אקדחו של יפה-המבט תקוע לנבל בין הרגליים. וכך הלאה. בורגארד הוא האקדחן הוותיק והעייף שרוצה לצאת לגימלאות. הוא תומך

רמשים. חיות-בית שונות אחרות חולפות בפני המצלמה. עוד סרט חקלאי? כלל לא. ברקע ניראים שלושה האקדחנים, מתקרבים ברכיבה מאיימת. למי שלא נישח עדיין, זוהי סצינת-הפתחה של המערבון האחרון של סרג'ו ליאונה.

הנפ, סליחה. לא סרג'ו ליאונה. על המסך מפיע שם הבמאי, והוא טונינו ואלרי, יהיה מי שיהיה. ליאונה רק הפיק את הסרט. אבל משום מה, כשמתבוננים בתצלומי הצלמים שהתלוו להסרטה, רואים בהם את ליאונה מלמד בוקר אחד איך לגלח את טרנס היל, ורואים את ליאונה מלמד בבוקר אחר איך מחזיקים נערה על הברכיים, ורואים את ליאונה עם חולצה, ובלי חולצה, ורק את אותו טונינו ואלרי המיסתורי לא רואים בכלל.

ואז חוזרים ומתבוננים שוב בסרט. קורר אים לו שמי הוא אף אחד. אז מי, אם לא ליאונה, יכול להמציא שם כזה? הרי לגי-בור הקבוע שלו בחופן דולרים ולכל השאר לא היו כלל שמות.

חותמו של ליאונה. חוץ מזה, הבדי-חות, האנשים הרעים פורצים לתוך ביקתה מטה-ליפול, המשמשת לעיתים כמיספרה, וכדי שיהיה שקט במקום, סתמים את פיו של הספר במיברשת-גילוח, על הקצף שעליה. ואת פיו של הבר, עם הסבון, אחר-כך מגיע הגיבור, או, ליתר דיוק, אחד הגיבורים. קוראים לו ג'ק יפה-המבט, או, באנגלית מצורפת, ג'ק בורגארד. הוא מתיישב על הכיסא ומצפה לגילוח. נבל שמתחפש לספר משחזר את התער. איזה אמבט-דמים יהיה כאן! אבל לא... הגיבור

צער פרטי

בהחלט

זה קורה רק לאחרים (פריז, תל-אביב, צרפת): יש משהו בסיפורה האוטוביוגרפי של נאדין טרינטיניאן (רעייתו של ז'אן-לואי), הנוגע-ללב ומביך בעת-ובעונה אחת. תגובתם של הורים על מותה הפתאומי של תינוקת בת 9 חודשים הוא חוויה מזעזעת, אך מאידך — הצנתה-לראווה יוצרת לפעמים את התחושה שאין זה מסוג הדברים שאפשר להתחלק בהם עם הקהל הרחב.

מה עוד, שהכל בסרט זה שואף להיות ריאלי. זוג השחקנים הראשיים, קתרין דנב ומרצ'לו מאסטרואני, חיו בתקופת החסרטה סיפור-אהבה פרטי לוהט משלהם, כך שהאהבה הקושרת אותם על הבד משכנעת מאוד. זאת, ועוד, שמות הדמויות שהם מגלמים הם מרצ'לו וקתרין, מה שמוסיף לאמינות. אחיה של הבמאית, השח-קו כריסטיאן מארקאן, מגלם כאן את אחיה של קתרין. הסיפור מוגש בסיגנון המזכיר במיקצת את אלן רנה מימי הירושימה אהובתי. תחילתו, בדירה האפולית של הזוג אשר הסתגר עם כאבו ומנתק עצמו מן העולם החי-צוץ. ההמשך הוא חזרה אל העבר, אל יום האסון, ואל מה שקרה בעיקבותיו (לאודיוקא בסדר כרונולוגי) והוא מסתיים עם השיבה לחיים, שיבה שאין פירושה שיכחה, אלא השלמה עם המוות כחלק בלתי-נפרד מן החיים.

המעלה העיקרית של הסרט היא מישחקם של מסט-הנחש (הוד, תל-אביב, צרפת): אם להתבטא בשפה המקובלת ב-רחוב הישראלי, הנחש הוא „נפי“ לה אמיתית. ולא, חס וחלילה, משום שזהו הסרט הנורא ביותר שנעשה אי-פעם, או משהו כזה. הידיים שטיפלו בו רשומות בזיכרון הקולנוע לטוב כמיקצועיות ביותר. הבמאי, הנרי (כנופית הסינציליאנים) וורני, הצלם קלוד (הנאהבים מטראל) ונואה, המוסיקאי אנו (גבר אירוטי) מוריקונה ורשימת שחקנים מפוצצת: הנרי פונדה, דירק בוגארד, פי-ליפ נואה, וירנה ליסי, מישל בוקה ויול ברינר.

כל הכוח הקולנועי העצום הזה בוזז על סיפור, שאם-כי שאב את השראתו כנראה מפרשת המרגל הנודע קים פילבי, בכל-זאת נישאר הסרט בלון נפוח, חסר משמעות. עלילת-הביון המסובכת, המקיפה את אירופה ואמרי-קה, המיזרח-התיכון ומסד-הברזל גם יחד, נראית כאילו יצאה ממחשב של ניסים גופילאוח, כשבכל רגע מתועה דמות חדשה, שאינה מתבקשת בדרך הגיונית כלשהי. אף שהצילומים מרשימים באמת, ורשימת הוויות עמוסה למדי, ואף שהקריין מנסה לשכנע כי „אנשים חשובים מאוד“ נעלמו בזה אחר זה לתוך האפילה המיס-תורית האופפת כל מרגל ראוי לשמו, מורגשת בעליל השט-חיות שבעלילה. את הגיחוך שבפילוסופיה השקופה מדגיש

ריקבון

ג'נטלמוני

הנחש (הוד, תל-אביב, צרפת): אם להתבטא בשפה המקובלת ב-רחוב הישראלי, הנחש הוא „נפי“ לה אמיתית. ולא, חס וחלילה, משום שזהו הסרט הנורא ביותר שנעשה אי-פעם, או משהו כזה. הידיים שטיפלו בו רשומות בזיכרון הקולנוע לטוב כמיקצועיות ביותר. הבמאי, הנרי (כנופית הסינציליאנים) וורני, הצלם קלוד (הנאהבים מטראל) ונואה, המוסיקאי אנו (גבר אירוטי) מוריקונה ורשימת שחקנים מפוצצת: הנרי פונדה, דירק בוגארד, פי-ליפ נואה, וירנה ליסי, מישל בוקה ויול ברינר.

כל הכוח הקולנועי העצום הזה בוזז על סיפור, שאם-כי שאב את השראתו כנראה מפרשת המרגל הנודע קים פילבי, בכל-זאת נישאר הסרט בלון נפוח, חסר משמעות. עלילת-הביון המסובכת, המקיפה את אירופה ואמרי-קה, המיזרח-התיכון ומסד-הברזל גם יחד, נראית כאילו יצאה ממחשב של ניסים גופילאוח, כשבכל רגע מתועה דמות חדשה, שאינה מתבקשת בדרך הגיונית כלשהי. אף שהצילומים מרשימים באמת, ורשימת הוויות עמוסה למדי, ואף שהקריין מנסה לשכנע כי „אנשים חשובים מאוד“ נעלמו בזה אחר זה לתוך האפילה המיס-תורית האופפת כל מרגל ראוי לשמו, מורגשת בעליל השט-חיות שבעלילה. את הגיחוך שבפילוסופיה השקופה מדגיש

דנב ומאסטרואני: ניתוק מן העולם

רויאני, ובעיקר קתרין דנב. אחרי תפקידים רבים של קרחון בלונדי מחייך, היא מדהימה כאן בעומק ובכנות של ריג-שותיה. לעומת זאת, אולי בגלל הקשר האישי של הבמאית לסיפור, יש בסרט חזרות רבות על עצמו, ודבר זה גורם לתחושת-כבדות מעיפת, בסצינות מסוימות.

ברנר ופונדה: מרגלים יוצאים מהמכונה

סיום הסרט: כשנערכים חילופי „סחורות“ בין האמרי-קאים לרוסים, על הגבול שבין מיזרח-ברלין למערבה, שואל הצרפתי את האמריקאי הכליכול, „ומה אתם מקבלים תמורת הדג השמן שלכם?“ (ומתכוון לקולונל יול ברינר, שבישל את הדיישה), משיב האמריקאי: „טייס אחד.“